

[Tinning]

simpelt hen bare er for tyndt, at det eneste, vi får at vide, hver gang ministeren laver denne manøvre, er, at nu må vi jo se, og de må bruge deres kræfter lidt bedre og sådan noget – for de samme penge.

Det konkrete eksempel, jeg brugte – og det var med vilje, at jeg tog et konkret eksempel, for det gør det betydelig nemmere at forholde sig til – handlede om de alkoholikere, som i dag er henvist til at bevæge sig i cirklen: Mændenes Hjem, Herberget i Hillerødgade, Sundholm. De bliver hængende i den cirkel. Det er den ene konsekvens. Og hvad der er endnu værre: de mænd, som falder – måske fordi de bliver arbejdsløse eller på grund af skilsmisse eller andet – og må henvende sig på det herberg, kommer selvfølgelig og tror på, at dér kan man udrette noget. For dér har vi en del af det sociale hjælpeapparat. I dag ved vi, at i masser af tilfælde går der et par måneder eller lidt længere tid, så er det bare sket, så er de med i gruppen, der går rundt og rundt. De falder igennem. Vi ved, at der vil blive flere og flere af dem, fordi den regering, der sidder, nok snakker om at gøre meget ved arbejdsløsheden og aflaste de sociale forvaltninger og sådan noget, men alligevel fører en politik, der skaber massive sociale problemer.

Et helt andet hjørne, nemlig idrætten og reklamerne. Jeg må næsten forstå det sådan, at ministeren mener, det nok er en diskussion værd. Ellers havde ministeren formentlig slet ikke sagt noget om det. Men det var alligevel lidt svært at gennemskue. Ministeren sagde, at det jo kunne påkalde følelser hist og pist, men jeg vil gå ud fra, at det også påkalder nogle følelser hos ministeren. Jeg mener ikke, vi bare kan sige, at de alkoholreklamer er ligesom alle mulige andre alkoholreklamer, og da vi er imod et generelt reklameforbud, er der ligesom ikke noget at gøre ved det. Det var ministerens holdning: her har vi erhvervslivet, der udfolder sig, og dem vil vi jo ikke forbyde noget sådant i almindelighed, så det er der ikke noget at gøre ved. Jeg vil godt pege på – og det er ikke en bebrejdelse, for jeg mener ikke, det er rimeligt at kræve, at socialministeren skal følge den idrætspolitiske debat; der er dog grænser for, hvad vi kræver af socialministeren – at i debatten har der faktisk været stillet et konkret forslag til at løse problemet. En løsning, som simpelt hen består i, at staten går ind og si-

ger: ja men vi yder nogen statsstøtte til de idrætsudøvere, og samtidig stiller vi som betingelse – det gør man jo tit, når man yder statsstøtte, stiller betingelser – at der ikke bliver reklameret i forbindelse med de idrætsarrangementer. Det drejer sig ikke om, at en eller anden fodboldspiller går rundt hjemme i haven med en trøje, hvor der står Carlsberg på skulderen og der kommer en fotograf fra en eller anden lokal avis. Det er ikke sådan noget, vi skal ind på, men man kan godt simpelt hen lave et forslag, som siger: I får nogle penge, betingelsen er, at I lader være med at reklamere under idrætskonkurrencerne. Det er et forslag, som jeg har været med til at fremsætte, men det har da også fundet støtte hos et par af dem, der spiller på herrehåndboldslandsholdet. Det siger jeg bare for at understrege, at det ikke er noget, VS har hittet på, men er et forslag, som også har en vis opbakning hos de folk, det drejer sig om.

For at forebygge, at nogle vil sige, det er jo tvang, det er jo det sædvanlige fra venstrefløjen med tvang og sådan noget, vil jeg sige, at det er ikke mere tvang, end hvis man kigger på situationen, som den er i dag. Det er jo sådan, at hvis man er en idrætsudøver, må man ikke selv bestemme, om man vil løbe rundt med et lille mærkat, hvor det står »Idræt for fred«. Det må man nemlig ikke, sådan er det. Man må sandelig heller ikke selv bestemme, om man vil løbe rundt med de reklamer eller ej; dem skal man nemlig løbe med. De andre må man ikke løbe med. Sådan er det.

Derfor synes jeg, det kunne være godt, hvis ministeren eventuelt sagde til sin kollega kulturministeren: »Der er sket det underfundige, at der var en VSer, der i en debat gav mig en god idé« – det kan jo ske – og forsøgte at slå til lyd for, at det gjorde man. For jeg mener, det er rigtigt nok, at idrætten stadig væk er landets største folkebevægelse, og det er en enorm underholdningsfaktor.

Når ministeren snakker om oplysning og forebyggelse, så er det, synes jeg, for dårligt, at ministeren snakker så meget om det og så samtidig siger: men det, at vi har alkoholreklamer i forbindelse med en af landets største underholdningsbegivenheder, som boomer ud i massemedierne, det kan vi ikke gøre noget ved. Jo, det kan der faktisk gøres noget ved. Bare den lille ting, bare det lille